

ZABUDLA SOM DÝCHAŤ

x x x

mám ťa všade plno
za chrbát sa zmestí
celá dedina
v ktorej si svoj
poľnoc stojí na ostrí
a ja zase rozmýšľam
kedy rána nebudú
len napadajú sneh
pod perinou
zostane biely

x x x

tma sa otvára
pod rukami
je zima po krk
a natesno
prstami si hľadám vzduch
po vydýchnutí
zľaknutý a svoj
na ďalší nádych
je príliš smutno
nielen ja
sa pri dotyku chvejem

x x x

až po tesnom
bytí
pustiš si ma
do dychu
nepoznám viac
občas sa mi sníva
že zomrieš
v mojej posteli
keď sa noc
opäť raz
bude chcieť
milovať s ránom
ktoré bolí

x x x

smutný december
sa vyzlieka z rannej hmly
ostala po tebe
pod dverami
podsúvaš mi slová
cudzie
cudzie
všetko je ľahšie
vzdialenejšie
mliečne sklo nemá dušu
neverím ti

x x x

teplo človeka
sa hľadá podľa
čiar na dlani
zostalo po tebe
ticho
ani do očí sa nezmestí
bolo to včera
ktosi prišiel
nakreslil mi na chrbát vlnovku
a potom potiahol za šnúрку
zem je chladná
svetlo sa mi lepí na päty
dážď ti hrá na bruchu
sólo
po pamäti zhasneš ráno
nikdy nepovieš
čo tušíš dotykmi
na tmú musíš vedieť viac
ako cítiť
prázdno
a potom už nič
zabudla som dýchať

PREMLČANÉ TICHŤ

x x x

skús si obliecť krídla
v básni sa dá všetko
donekonečna skrývať
a priznávať
ako zrelé jablká
padáme zo stiech
aj slová ti zabehli
možno si ma niekedy
pomýliš
s anjelom

x x x

je jar
a vonia čerstvá jeseň
a toľko hviezd
že sa nezmestia
medzi prsty
bol
čas
a ktosi zabudol
posunúť čiaru na chodníku

to pre tie obavy
z tušeného

x x x

strom
obrástol machom
ako spiaca líška
nenápadne
ako vlčie maky
ktoré čakajú
dážď
vlieva sa
do teba
a ja ti nepriznám
ani nebo
ani seba

x x x

už ani nie som
svoja
ani vetru
už nič nepatrí
a človek predsa
vonia každodenne
občas sa stratí
v cudzích rukách
mení sa na nebo
na dážď
na chlieb

x x x

je premlčané ticho
prežehnáva celú ulicu
až do konca
nikdy nevidíš ráno
len cítiš
občas si nestihneš
pretrieť oči
a zabudnúť
že v zime nebo
sneží
ešte stále sneží